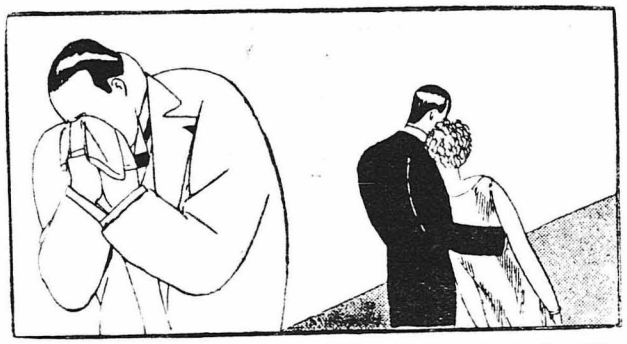

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ράχη τοῦ στρατάρχου Λουξεμπούρ

— Δὲν θὰ μπορέσω, τέλος πάντων, νὰ νικήσω καμμιὰ φορὰ αὐτόν τὸν καταραμμένο καμπούρη !... ἔλεγε κάποτε, ὑπονοῶντας τὸ στρατάρχη Λουξεμπούρ, ἕνας στρατηγὸς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του.

— Καμπούρης ! εἶπε ὁ στρατάρχης, ὅταν τοῦ ἐπανέλαβαν τὴ φράση τοῦ στρατηγοῦ. Καὶ ποῦ τὸ ξέρει ;... Δὲν εἶδε ποτὲ τὴ ράχη μου !...

Οἱ παλληκαράδες τοῦ Περιγκὸρ

Ἐπαρουσίασαν κάποτε στὸ βασιλέα Ἐρρῖκο Δ' τῆς Γαλλίας, ὀκτὼ εὐγενεῖς τοῦ Περιγκόρ, τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπο ἔφερε διάφορα ἴχνη ἀπὸ σπαθιὲς ποὺ εἶχαν λάβει πολεμῶντας ὑπὸ τὶς διαταγές του.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος ποὺ σᾶς βλέπω, φίλοι μου, εἶπε ὁ βασιλεύς. Θάβλεπα ὅμως ἀκόμη πιὸ εὐχαρίστως αὐτοὺς ποὺ σᾶς ἔκαμαν σ' αὐτὰ τὰ χάλια..

— Αὐτοὶ πεθάναν, Μεγαλειότατε !!... ἀπήντησαν μὲ μιὰ φωνὴ οἱ ὀκτὼ εὐγενεῖς, δείχνοντας στὸ βασιλέα τὰ σπαθιά τους.

Σὲ τὶ χρησιμεύει ἕνας μεγάλος ποιητὴς

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας συνάντησε κάποτε σ' ἕνα δρόμο τοῦ Λονδίνου, τὸν ποιητὴ Ἀλιώπ.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω, εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς ἀπευθυνόμενος σ' ἕναν αὐλικό του, τὶ χρησιμεύει αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος ποὺ περπατάει στραβά...

— Στὸ νὰ σᾶς μαθαίνῃ νὰ περπατᾶτε ἴσια, Μεγαλειότατε ! ἀπήντησε ὁ Πώπ, ποὺ τὸν εἶχε ἀκούσει, κάνοντας μιὰ βαθιὰ ὑπόκλισι.

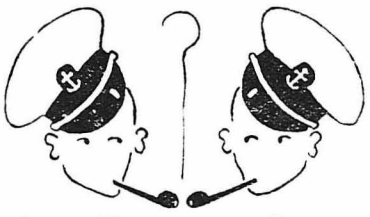

ἑνὸς πασᾶ, ἕνα βαρύτιμο σπαθὶ ποὺ εἶχε ἀσημένια λαβὴ καὶ ἀσημένια θήκη. Ἐμάλωναν λοιπὸν ποιὸς νὰ τὰ κρατήσῃ κι' ἐκινδύνευαν νὰ πετσοκοποῦν. Ὁ Σισίνης μπῆκε στὴ μέση :

— Ἄλτ, μωρέ, ἄλτ ! ἐφώναξε. Τὸ σπαθὶ αὐτὸ δὲν εἶνε δικό σας, εἶνε λάφυρο τῆς Πατρίδας ποὺ ἀγωνίζεται νὰ διώξῃ τὴν Τουρκιά ! Τὸ παίρνω νὰ τὸ βγάλω στὴ δημοπρασία !

Καὶ ἔτσι ἔκαμε. Ἐπούλησε τὸ βαρύτιμο λάφυρο σὲ δημοπρασία, κατέθεσε τὸ ἀντίτιμο στὸ Δημόσιο Ταμεῖο κι' ἔδωσε στοὺς δυὸ στρατιῶτες ἀπὸ ἕνα... σιδερένιο σπαθὶ στὸν καθένα : «Καὶ μ' αὐτὸ μπορεῖτε νὰ κάμετε καλὰ τὸ χρέος σας» τοὺς εἶπε. Οἱ στρατιῶτες συγκινήθηκαν καὶ τοῦ φίλησαν τὸ χέρι.

***

Παροιμιώδης ἔμεινε ἡ φιλοξενία ποὺ εὕρισκαν οἱ φιλέλληνες στὸ σπίτι τοῦ Σισίνη. Ὅταν ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ὁ στρατηγὸς Ροζαρὲλ γιὰ νὰ διοργανώσῃ τὸν Ἑλληνικὸ στρατό, τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε γιὰ τὸν ἐρχομό του ὁ Σισίνης, ὥστε, καθὼς γράφουν τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικὰ» «ἔστειλε εἰς προϋπάντησίν του τὸν γενναῖον στρατηγόν, υἱόν του, κύριον Χρύσανθον καὶ πολλοὺς γενναίους καὶ εὐγενεῖς νέους, μὲ τοὺς ὁποίους ἕως Γαστούνην ἐσυνοδεύθη, ὅπου ὑπὸ τὸν ρηθέντα κύριον Σισίνην ἔλαβεν ὅλα τὰ σημεῖα μιᾶς γενναίας καὶ καθαρᾶς φιλοξενίας».

Ὁ στρατηγὸς Ροζαρὲλ ἐδίδαξε στοὺς Ἕλληνας τὴν πολεμικὴν τέχνην.

***

Ἕνα μόνο ἐλάττωμα, λέγουν εἶχε ὁ Γ. Σισίνης : Ἦταν σὲ μεγάλο βαθμὸ ὀξύθυμος. Ἄμα τὸν ἔπιανε ὁ θυμός, δὲν ἐλογάριαζε τίποτε καὶ πολλὲς φορές, σὲ τέτοιες ἐκρήξεις, χτυποῦσε μὲ γροθιὲς τὸ... στῆθος του ! Τὸν Καποδίστρια τὸν δέχτηκε ὁ Σισίνης μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, ὅταν ὅμως δημιουργήθηκε ζήτημα ὁριστικοῦ ἄρχοντος τῆς Ἑλλάδος—καὶ μάλιστα τοῦ Λεοπόλδου—ὁ Σισίνης ἐνόμισε ὅτι σὲ τοῦτο ἀντιδρᾶ κρυφὰ ὁ προσωρινὸς Κυβερνήτης καὶ ἐτάχθη ἀντιμέτωπός του. Ὅταν ἔγεινε ἡ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια, ὁ Σισίνης ἦταν ἄρρωστος. Λυπήθηκε πολὺ καὶ εἶπε :

— Ἄ, ὄχι ὡς ἐκεῖ... Αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελα !... Αὐτὸ εἶνε κακὸ καὶ ὀλέθριο. Ἂς δοῦμε τώρα πῶς καὶ ποῦ θὰ καταντήσουμε !...

Δεκατέσσερες ἡμέρες ἀργότερα, δηλ. στὶς 27 Σεπτεμβρίου 1829, ὁ Γεώργιος Σισίνης ἀπέθανε περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του, ποὺ τὸν ἐλάτρευε καὶ ἀπὸ πολλοὺς συναγωνιστάς του.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΙΣΤΟΡΙΓΙΤΣΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ὁ Ἰσαὰκ Μάγερ τὰ καταφέρνει ὕστερα ἀπὸ πολλὲς δυσκολίες, νὰ τὸν δεχθῇ ὁ Ρότσχιλδ. Ἀρχίζει τότε νὰ τοῦ ζωγραφίζει τὴ δυστυχία του μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα καὶ γιὰ νὰ τὸν συγκινήσῃ τοῦ λέει ψέμματα ὅτι εἶνε μουσικός, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ κερδίσῃ τίποτα.

— Μάλιστα κύριε βαρῶνε, εἶμαι καλλιτέχνης—εἶμαι χωρὶς ψευτομετριοφροσύνη—ἕνας μουσικὸς μὲ ταλέντο, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ νὰ ζήτῃ κανείς. Χρειάζεται καὶ τύχη καὶ εἶμαι ὁ ἀτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Εἴσθε μουσικὸς κύριε ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Ρότσχιλδ.

— Μάλιστα κύριε βαρῶνε. ἀλλὰ πολύ, πάρα πολὺ ἄτυχος.

—Καὶ τὶ ὄργανο παίζετε ;

Ὁ Μάγερ τοῦ ἀπήντησε χωρὶς δισταγμό.

— Μπασαβιόλα.

Ὁ Ρότσχιλδ ἐπέρασε ἀμέσως στὸ γειτονικὸ δωμάτιο, ἀπὸ ὅπου ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ξαναγύρισε κρατῶντας μιὰ μπασαβιόλα καὶ εἶπε στὸν Μάγερ.

— Παίξετέ μου ἕνα κομμάτι τῆς ἐκλογῆς σας.

Ὁ Μάγερ ἐπῆρε τὸ ὄργανο, τὸ κύτταξε ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς καὶ εἶπε στὸ βαρῶνο.

— Βλέπετε κύριε πόσο εἶμαι ἄτυχος ! Σᾶς εἶπα πὼς παίζω μπασαβιόλα καί... βρέθηκε νἄχετε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ὄργανο !...

***

Στὸ δικαστήριο.

Ὁ δικαστὴς στὸν μάρτυρα.— Καὶ τώρα θὰ ὁρκισθῆτε. Σηκῶστε τὸ δεξί σας χέρι.

Ὁ μάρτυς σηκώνει τὸ ἀριστερό του, χέρι.

— Σᾶς εἶπα νὰ σηκῶστε τὸ δεξιὸ χέρι.

— Δὲν μπορῶ κύριε δικαστά.

— Γιατί ;

— Εἶμαι... ζερβός !

***

Ὁ κ. Ζώλιγκμαν μόλις εἶδε τὸν γραμματέα του, τοῦ λέει κουνῶντας ἀπειλητικὰ τὸ χέρι:

— Θὰ σᾶς μάθω ἐγὼ νὰ κάνετε κόρτε στὴν κόρη μου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων κύριε Ζώλιγκμαν. Θὰ μοῦ κάνετε μεγάλο καλό. Δὲν μπόρεσα ἀκόμη παρ' ὅλη μου τὴν ἐπιμονὴ νὰ ἔχω γανένα ἀποτέλεσμα ἐκ μέρους της.

***

Στὸ μέτωπο ὁ λόχος τῆς προφυλακῆς ἀνεβαίνει σ' ἕνα λόφο. Ὅταν ἔφθασαν σὲ κάποιο ἐπίκαιρο σημεῖο ὁ λοχαγὸς εἶπε στὸ στρατιώτη Ρότ.

— Ἀκοῦστε. Θὰ μείνετε ἐδῶ καὶ θὰ παρακολουθῆτε τὶς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ.

— Μάλιστα, λοχαγέ μου.

Ὁ λοχαγὸς ξαναγυρίζει σ' ἕνα τέταρτο καὶ παρατηρεῖ ὅτι ὁ στρατιώτης δὲν βρίσκεται στὴ θέσι του. Κυττάζοντας γύρω του τὸν βλέπει κρυμμένον πίσω ἀπὸ ἕνα ὕψωμα.

— Ἀκοῦστε, τοῦ φωνάζει, ἀπὸ ἐκεῖ κάτω δὲν μπορεῖτε ποτὲ νὰ ἰδῆτε τὸν ἐχθρό.

— Λοχαγέ μου, τοῦ ἀπήντησε ὁ Ρότ, μισῶ τόσο πολὺ τὸν ἐχθρὸ ὥστε δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω στὰ μάτια μου !...

***

Ὁ Μπλὸς διηγεῖται στὸ καφενεῖο.

— Φαντασθῆτε τί ἀτυχία μὲ παρακολουθεῖ. Προχθὲς ἐπῆγα σὲ μιὰ ἐξοχὴ μ' ἕνα ὡραῖο κορίτσι. Τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς ἑτοίμασαν τὸ γεῦμα—μπιφτέκια καὶ κάτι θαυμάσια ψάρια—βλέπω νὰ μπαίνῃ ἡ γυναῖκα μου ἀκουμπῶντας στὸ μπράτσο ἑνὸς ἀμερικανοῦ. Φυσικὰ ἄρχισα νὰ βρίζω τὴ γυναῖκα μου. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ τσακωνόμουν μαζύ της ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, τί νομίζετε ὅτι ἔκανε ἐκεῖνος ὁ παλληκάρι ἀνθρωπος ποὺ τὴν συνώδευε :

— Τὸ ἔσκασε.

— Ἐκάθησε στὸ τραπέζι μου μὲ τὸ ὡραῖο κορίτσι καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ τὰ λένε στόμα μὲ στόμα!

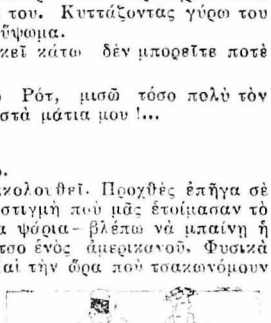

Πῶς νὰ μὴν εἶνε κάλλιστος,
ὁ οὐρανὸς καὶ θεῖος;
ἀφοῦ τὰ κάλλιστ' ἄνθη μας
ἁρπάζει αἰωνίως,
καὶ μὲ αὐτὰ στολίζεται
καὶ ἔναστρος ἀνθεῖ ;

Σ. Βασιλειάδης